

CATECHISMUS ZONDAG 20

Ds. D. Chr. Overduin 16 oktober 1988

Catechismus zondag 20

Schriftlezing : Johannes 16 : 5 - 15

Zingen : Psalm 51 : 5
 139 : 2
 139 : 3,4,5,6
 42 : 11

De 20e Zondag.

VRAAG 53: Wat gelooft gij van *den Heiligen Geest*?

ANTWOORD: Eerstelijk, dat Hij te zamen met den Vader en den Zoon waarachtig God is. Ten andere, dat Hij ook mij gegeven is, opdat Hij mij door een waar geloof Christus en al zijn weldaden deelachtig make, mij trooste, en bij mij eeuwiglijk blijve.

CATECHISMUS ZONDAG 20

THEMA: IK GELOOF IN DE HEILIGE GEEST

- 1. HIJ IS GOD**
- 2. HIJ GAAT UIT VAN VADER EN VAN ZOON**
- 3. HIJ IS MIJ GEGEVEN TEN LEVEN**

Altijd, als het gaat om de dingen van God en van Zijn Woord, past ons eerbied en ontzag.

Maar wel zeker ook als het gaat over God, de Heilige Geest. Daar is iets in van een zo grote teerheid, verborgenheid, en tegelijkertijd ook zo'n openbaring, in al Gods werken, van de Heilige Geest, dat wij ons op een terrein bevinden waarvan wij moeten zeggen: Wij zien het, maar doorgronden het niet.

Het is alles zo verborgen voor onze ogen. Het komt wel uit, maar het komt uit in Zijn bemoeienis met mensenkinderen. Zijn Persoon, waarvan de kerk belijdt: "Ik geloof in", Die Persoon Die komt uit in Christus, en in Zijn werken onder en in de mensenkinderen. En daarom, vanwege die verborgenheid, vanwege dat hoog-heilige van de Heilige Geest, daarom vragen wij ook aan de Heere: "Ach, geef dat wij iets mogen noemen, stamelen, voorzover Uw Woord dat openbaart, van die Persoon en van Zijn werk".

En dan past het ons altijd - en de Geest geve dat het zo in onze harten gewerkt moge worden - die ootmoedige erkentenis, dat wij Zijn Heilige Geest smarten hebben aangedaan en bedroefd en tegengestaan.

Hij is de Geest van de blijdschap en van de verheuging. En toch, een afdruk van die Heilige Geest in het hart, geeft ook vaak een grote droefenis onzerzijds. Wanneer wij er

CATECHISMUS ZONDAG 20

een ogenblik bij bepaald worden hoe die Heilige Geest toch wel bedroefd moet zijn dat Hij onder zulke mensenkinderen woont en werkt, en altijd weer opnieuw Zijn heiligend werk verricht.

Dat kan een zodanige droefenis - want wij spreken ook wel van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest - maar dan gaan wij ook persoonlijk geloven: Hij is niet maar een Aanhangsel, Hij is God, Hij is een Persoon. Hij is zo te prijzen tot in der eeuwigheid, dat de eeuwigheid daar voor nodig zal zijn om Hem te loven en te danken, dat Hij dat grote werk - de toebrenging van zondaren - op Zich genomen heeft. Dat Hij het op Zich genomen heeft om al dat werk van de Heere Jezus Christus gestalte te geven. Om dat een plaats te geven hier op deze aarde.

Laten wij vanuit die achtergrond nu eens mogen letten op zondag 20.

Er staat: "Wat gelooft gij".

Het is allemaal, zowel wat de Vader, de Zoon, als wat de Heilige Geest betreft, een zaak van het geloof. Dat moet je niet vergeten. Hoe duidelijk de Heilige Geest Zichzelf ook te kennen geeft, het is een zaak des geloofs. Voor het ongeloof bestaat Hij niet.

Het ongeloof miskent Zijn onmetelijke werkingen in Gods schepping. Het is altijd door het allerheiligst geloof, dat Hij Zelf bewerkt in de harten, die Heilige Geest.

Nu wordt er gezegd in dat eerste zinnetje van dat antwoord: "Eerstelijk, dat Hij samen met de Vader en de Zoon, waarachtig en eeuwig God is".

Dat heeft een bedoeling, dat daarmee begonnen wordt. Dat daar begonnen wordt om op grond van het Woord te belijden, dat de Heilige Geest in tegenstelling met zoveel andere stromingen en gedachten, dat Hij Gód is.

Want velen zeggen anders. Zij noemen Hem een Kracht, een onpersoonlijke Kracht. Ze noemen Hem een Invloed, een Uitstraling. Maar ze erkennen Hem niet als God, als een Persoon met Zijn eigenschappen, deugden.

Daar tegenover heeft de kerk beleden dat de Heilige Geest God is. De drieënige God; Vader, Zoon en Heilige Geest. De kerk heeft dat Raadsel nooit kunnen doorgronden, maar de kerk heeft het aan mogen bidden, en bewonderen. De Heilige Geest Die zo duidelijk in het Woord optreedt als een Persoon die inspireert, Die wederhoudt, Die spreekt, Die bedroefd kan worden, Die smart kan hebben. De Heilige Geest waarvan Petrus zegt tegen Ananias: "Gij hebt niet de mensen, maar gij hebt de Heilige Geest, gij hebt Gode gelogen".

Wij staan hier voor een verborgenheid, dat Hij te samen met de Vader en de Zoon waarachtig en eeuwig God is. Toch, zoals ik enkele dingen aanhaalde, wordt de Heilige Geest ons in de Schrift zo duidelijk voorgesteld als een Persoon, met persoonlijke ervaringen en gevoelens en kracht en alles wat er mee samenhangt, dat het onloochenbaar is om daar tegen in te gaan.

Het is ook - zo voelt de kerk het aan - Godonterend, het doet pijn, wanneer de Heilige Geest gedegradeerd wordt tot een kracht, tot een invloed, tot een uitstraling zoals de kachel die brandt, warmte afgeeft. Nee, de kerk ervaart in het geloof dat die Heilige Geest eeuwig God, te prijzen is, te eren van al wat leeft en adem heeft. De kerk is wel vol schroom en eerbied als het gaat over die Heilige Geest. Maar de kerk houdt tegenover alle dwalingen, door de kracht van de Heilige Geest vast: Hij is samen met de

CATECHISMUS ZONDAG 20

Vader en de Zoon, waarachtig en eeuwig God.

Daarom, als wij leven onder het Woord, zondigen wij niet tegen een kracht, maar tegen God. Daarom bedroeven wij niet een uitstraling, maar de Heilige Geest. Daarom wederstaan wij niet een warmte, maar wij wederstaan de Heilige Geest. Zoals Stefanus dat zei tegen het Sanhedrin: "Gij wederstaat altijd de Heilige Geest". Wel moeten wij daarop de aandacht vestigen, dit antwoord zoals wij dat kennen, dat heeft Abraham nooit gelezen. Hoewel zij die Geest ook in Zijn werkingen hebben gekend, veel was nog verborgen in dat Oude Testament. Ze hebben met David gebedeld om de Heilige Geest, maar van die geheimenissen - hoe Hij uitgaat van de Vader en de Zoon, hoe Hij zou komen wonen onder de mensenkinderen - daar was veel van verborgen.

Daarom lezen wij in het Nieuwe Testament meer, en ook opener, duidelijker over de Heilige Geest. Hij was er wel, en Hij werkte wel, maar de voorhang was nog niet gescheurd. Hij kon als het ware nog niet in die volle zin, zoals op het Pinksterfeest uitgaan om te wonen, blijvend in de harten bij Zijn kerk. Daar was nog die bedekking, die omsluiting. Daar was nog als het ware dat ophouden. Want het offer lag daar wel heenwijzend naar het grote Offer van de Heere Jezus, maar dat Offer had nog geen plaats gevonden in de tijd. Daar waren nog de lammeren, de bokken, de stieren die ten offer werden gebracht. De aarde was nog niet gedrenkt in het bloed van die Borg en Middelaar. De dure prijs was nog niet aangebracht. Die betaling was nog niet geschied. De zonde hoopte zich als het ware op onder de verdraagzaamheid Gods. God ontfermde Zich vanwege dat Offer over Zijn kinderen, dat Offer dat nog gebracht moest worden. Maar dat in Gods raadsbesluit al klaar stond. Maar het was nog niet geschied.

Immers, in de volheid des tijds heeft God Zijn Zoon gezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet. Opdat Hij degenen die onder de wet waren verlossen zou van de vloek der wet, een Vloek geworden zijnde voor ons. Dat was nog niet geschied. Daarom, die gordijnen tussen het Heilige en het Heilige der Heilige. Daarom dat soms nederdalen van de heerlijkheid Gods in een wolk. Die dan weer verdween. Daarom die wolk- en vuurkolom daar hoog in de lucht. Daarom vaak dat korte, inbrekende werk van de Heilige Geest. Denk aan de inwijding van de tempel en de tabernakel. Bij het profeteren van Eldad en Medad, dat die Heilige Geest als het ware uit de hoge hemel inbrak in dat mensenleven. Maar dat blijvend wonen, dat wachtte. Dat wachtte op de nieuwe bedeling, de bedeling van Zijn Geest, van Zijn genade, van de vervulling.

Dat wil niet zeggen dat die oude kerk niet heeft geleefd door het geloof. Dat zij anders zalig zouden geworden zijn dan Gods Nieuw-Testamentische uitverkoren kerk. Dat niet, integendeel. Hoe vaak is ons de prediking van het Oude Testament beschamend. Als wij denken hoe Abraham daar wordt voorgesteld in het Nieuwe Testament als de vader der gelovigen. Die tegen hoop, op hoop, die God heeft betrouwd Die het gezegd had, beloofd had. Rekende de Heere het hem niet tot rechtvaardigheid?

Maar toch bleef het gordijn. Toch bleef daar een bedekking. En met de komst van de Heere Jezus Christus worden de gordijnen geopend. Scheurt het voorhangsel van boven naar beneden. Want deze aarde dronk het bloed dat roept om verzoening. Op die aarde, en in die mensenharten, zal die Heilige Geest nu komen, op grond van de betaalde rekening. Op grond dat die tweede Adam, het Hoofd van een zoveel beter verbond, dat Hij ook inderdaad is ingekomen in de tijd, het Woord dat vlees geworden is, dat onder ons heeft gewoond. Op die gronden zal de Heilige Geest kunnen komen

CATECHISMUS ZONDAG 20

en willen komen.

Dat moge ons vervullen met oprechte bewondering. Dat God Zelf de weg heeft gebaad voor het wonen van de Heilige Geest bij Zijn kerk. Bij Zijn Sion. Want daar is eigenlijk geen plaats, geen aansluiting voor die Persoon van de Heilige Geest. Omdat wij zo diep in onze geestelijke dood zijn verzonken, dat er niemand is die zegt: "Waar is God mijn Maker, die de psalmen geeft in de nacht?"

Toch was Hij ook toen, in die oude bedeling, niet ver van de mensenkinderen. Want Hij werkte ook breder dan alleen onder Israël. Zien wij niet naast Abraham een Melchizedek? Een Job en zijn vrienden? Die ook door de Heilige Geest werden onderwezen. En zal Zijn werking ook niet geweest zijn bij de volkeren, om Christus wil? Hij, die in den beginne levenwekkend boven de wateren zweefde? Hij, waarvan ook geldt: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld en Onze gelijkenis.

Geliefde gemeente, de Heere God geve dat bij het klimmen der jaren, wij meer en meer een oog mogen ontvangen voor die Heilige Geest. Om meer en meer Hem te mogen vragen: "Kom Schepper, Geest, bezoek Uw kerk". Juist in de ervaring van onze machteloosheid en krachteloosheid ten aanzien van onszelf, ten aanzien van elkaar. Om voortdurend de Heere te vragen: "Ach, schenk ons Uw Heilige Geest". Niet dat Hij Hem niet uitgestort heeft op alle vlees, maar omdat wij moeten erkennen ons weerspanning overtreden, onze tegenstand tegen het werk van die lieve Heilige Geest.

Hij is God.

Er staat: "Samen met de Vader en de Zoon". Daar moet je nu eens even op letten. Want onze tweede gedachte was: "Hij gaat uit van de Vader en van de Zoon".

Wat wil dat zeggen?

Hier sta ik ook voor de onmogelijkheid om dat te kunnen uitleggen. Want ik weet dat zelf niet. Dat bedoelde ik met schroom.

Samen met Vader en Zoon. En zoals de westerse kerk heeft beleden, dat Hij niet alleen uitgaat van de Vader, maar van de Vader én de Zoon.

In het jaar 1056 is er een scheiding gekomen tussen de oosterse en de westerse kerk. De westerse kerk beleeft dat de Heilige Geest uitgaat van de Vader en van de Zoon. De oosterse kerk beleeft dat Hij uitging van de Vader alleen. Dat lijkt niet zo'n groot punt te zijn. Maar met alle schroom wil ik toch proberen er iets van te zeggen.

Het is voor ons, nietige stervelingen, schepselen, niet te begrijpen dat God, Vader, Zoon en Heilige Geest, de Volzalige is in Zichzelf. Dat Hij niet van node heeft door mensen gediend te worden. Dat Zijn heerlijkheid door mensen niet groter of kleiner kan zijn, of worden. Omdat Hij de Algenoegzame is in Zichzelf.

Van de Vader belijden wij dat Hij bestaat door Zichzelf, en is van Zichzelf, de Schepper van hemel en van aarde, uit Wie alle dingen zijn.

Van de Zoon belijden wij, dat Hij van eeuwigheid door de Vader gegenereerd is. Dat kan ik ook niet verklaren. Maar dat die personele eigenschap van de Zoon is, dat Hij van eeuwigheid - niet later - maar van eeuwigheid tot eeuwigheid Zijn uitgang, Zijn leven heeft uit de Vader. Dat Hij de Zoon is met een eeuwige generatie, zonder begin, zonder einde.

Wij belijden van de Heilige Geest dat Zijn eigenschappen, of deugden inzonderheid zijn, dat Hij uitgaat van de Vader en de Zoon. Hoe moet ik dat nu zeggen? Want ik ben bang

CATECHISMUS ZONDAG 20

om iets te zeggen dat niet goed is. Mag ik zo proberen iets te noemen?

De verbindende lijn, de samenhang van Vader en Zoon wordt gevormd door de Heilige Geest. Die Heilige Geest gaat uit van de Vader naar de Zoon, en van de Zoon naar de Vader. De Heilige Geest - hetzelfde woord wordt gebruikt voor adem, wind - is die Uitgang in de zalige Drieëenheid tussen de Vader en de Zoon, en de Zoon en de Vader.

Daarin deelt de Vader Zich mee aan de Zoon. En de Zoon deelt Zich mee aan de Vader, door de Heilige Geest, de Ademtocht. Niet dat Hij Adem is. Denk aan wat ik straks zei, Hij is niet een kracht. Maar ik wil dat alleen gebruiken als een vage, arme uitdrukking om iets te laten voelen van die wezenlijke dingen, verborgenheden, zonder dat we ze begrijpen, dat God in Zichzelf zalig is.

En dat nu die Heilige Geest, Die weet wat Vader is en wat Zoon is, Die weet wat de Vader wil, en de Zoon wil, Die de stroom vormt, de altijd levende stroom, tussen Vader en Zoon. Tussen Vader en Woord. De Adem van het Woord.

Ik zeg dit niet als iets wetende. Maar ik zeg het daarom, misschien dat er een gedachte bij u komt, dat Die Drieënige God, dat Die nu - niet alleen de Vader, niet alleen de Zoon, niet alleen de Heilige Geest - maar Die Drieënige God nu Zichzelf heeft gegeven, geopenbaard in de redding, in de zaliging van zondaren. Dwars door het vuur der loutering heen, het behouden van Gods schepping. Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal.

Dat Vader, Zoon en Heilige Geest, alle Drie, mij, u, even nodig zijn, even noodzakelijk. En dat Die Heilige Geest als de Voltooier, de Toepasser, het zal brengen op zijn plaats, dwars door het gericht heen. Dwars door de ondergang heen, Zijn doel heerlijk zal bereiken.

Geliefde gemeente, samen met de Vader en de Zoon. Wanneer we - nee, niet begrijpen - maar een ogenblik als het ware in een schemering iets zien, dan zouden we in tranen van verwondering uitbreken. Samen met Die verkiezende Vader, dat hart van de Vader dat van eeuwigheid in Zichzelf bewogen is, Die eeuwige Vader, de Oorsprong van alles, van alle goed. Dat Die Zoon als die Uitverkoren, tegelijkertijd vrijwillig Zichzelf gevende Borg en Middelaar, van eeuwigheid, die de keus van de Vader, de verkiezende liefde van de Vader aanvaardt: "Zie Ik kom o Mijn God om Uw wil te doen, in de rol des Boeks is van Mij geschreven". Waarom de Vader zegt: "Zie Mijn Knecht die Ik ondersteun, in Welke Mijn ziel een welbehagen heeft. Hij zal het recht de heidenen voortbrengen". Die Zoon die geleden heeft, tot in de allerdiepste versmading en angst der hel wilde zinken. Die van gelijke heerlijkheid was als de Vader, dezelfde heerlijkheid.

Die Heilige Geest, die daarbij op Zich genomen heeft, om als die levenwekkende Geest, als die Geest des geloofs, die Geest der liefde, die Geest der blijdschap, die Geest der verheuging, die Geest van het broeden op de wateren, die Geest die zegt: Ik zal u het lichaam toebereiden. Ik zal het een plaats geven. Ik die zo nauw, de verbinding als het ware, de overstroom tussen Vader en Zoon, dat je Hem kunt vergelijken met Hun Adem, waarmee Zij Elkaar kennen en leven. Die Heilige Geest waarvan de engel zegt: "De Heilige Geest zal over u komen, de Kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen, daarom ook dat Heilige dat uit u geboren wordt, zal Gods Zoon genaamd worden".

O, dan staat ons verstand met eerbied stil. Samen!

Dat woordje 'samen' waarin alles begrepen is van Gods eeuwige glorie die Hij heeft in

CATECHISMUS ZONDAG 20

Zichzelf, waar wij nooit iets van konden weten. Waar wij eigenlijk niets van kunnen weten, maar wat nu naar buiten getreden is door Zijn bemoeienis met ons.

Door Zijn openbaring aan ons in Woord en Geest.

Daarom, dat gaat ons denken te boven. En toch, hier in beginsel, kunnen er ogenblikken zijn in het leven van die nietige stervelingen, dat hij zo duidelijk, in het geloof, die drie Personen, die ene God, tot zaligheid, tot lof en prijs van dat Goddelijk Wezen, door het geloof gelooft, dat hij de Vader looft, dat hij de Zoon dankzegt voor Zijn onuitsprekelijke offerande, dat hij de Heilige Geest prijst, Die ons ten Leidsman gegeven is in dit leven. Die de dood overwint in ons, en het leven aan het licht brengt. Die de dorre doodsbeenderen bekleedt met zenuwen, met vlees, maar bovenalles met de Geest.

Daarom is de oosterse kerk, omdat zij die wonderbare samenhang van die Drieënige God niet zagen, daarom is die oosterse kerk in lange tijden vaak zo dor geweest. Daar hing wel een bepaalde sfeer, er was wel een indrukwekkende liturgie, er waren wel de mooie gewaden. Maar daar ontbrak de Geest ook van Christus! Zo wordt Hij zo dikwijls genoemd. Niet alleen de Geest des Heeren, niet alleen de Geest van de Vader, de Geest van Christus! Dan dwaalt de kerk van Christus af.

Dan kan de kerk nog veel heilige dingen hebben in haar waarneming, visioenen, devotie, eerbied, maar het raakt zo los van Christus. Het wordt zo'n vorm, zonder meer. Het eigen persoonlijke wordt belangrijker, omdat die Geest niet gezien wordt als uitgaande van Vader én van Zoon. Dan wordt het werk van de Geest bûiten Christus, zo belangrijk. Dan is het niet meer de Geest van het Woord, maar dan wordt het zo gauw het innerlijke licht. Het verzinken in de Godheid. Dan wordt het zo gauw dat verborgene wat je bij de Middeleeuwen ook nog terug vindt, bij meester Eckhart en Tauler, die mooie dingen hebben geschreven. Maar toch dat schouwende, verzinkende leven ín God. Waarbij je niet duidelijk meer leest, niet duidelijk meer voelt dat dat alles gedragen wordt door dat offer, door dat werk, door die Persoon van de Heere Jezus Christus.

Daarom mogen wij - en dat hebben we niet aan onszelf te danken - de Heere ootmoedig dankzeggen, dat wij, ook al weer bijna zo'n duizend jaar geleden, mochten blijven bij de belijdenis: Dat Hij sámen met de Vader en de Zoon waarachtig en eeuwig God is, maar dat Hij ook uit Sámen uitgaat. Opdat zo God Drieëinig verheerlijkt worde in al Zijn werken, en ook in de zaligheid van een schare die niemand tellen kan.

"Ten andere".

Want eigenlijk heeft nu de Heidelberger dingen genoemd die we niet kunnen weten, als God Zich niet openbaarde. Als Hij ons Zijn Woord en Zijn Heilige Geest niet zou geven, dan zouden we ook niets weten. Niet goed kunnen weten van God en van Christus. Maar dat heeft de Heidelberger niet gedaan om zonder de Heilige Geest over God Drieëinig te spreken, zonder woord. Maar om even aan te duiden dat God heerlijk is in Zichzelf. En dat Hij ons niet nodig heeft om heerlijk en om vol te zijn. Samen één God.

En opdat wij des te meer oog zouden hebben voor dat volgende: "Ten andere, mij gegeven ten leven". "Ten andere, dat Hij ook mij gegeven is".

Je mag dat even letterlijk opvatten, dat 'ten andere'. Weet je waarom? Omdat wij

CATECHISMUS ZONDAG 20

mensen zijn. Wij waren schepselen van God, in het paradijs. Wij hadden in dat paradijs ook de Heilige Geest in Zijn werkingen. Maar wij hebben alles verloren, nu is alles zo anders geworden.

Nu zegt die trouwe God: "Mijn Geest zal niet eeuwig twisten met de mens, dewijl hij vlees is. De Geest zou voor Mijn aangezicht overstelpt worden", die twistverhouding, die geslotenheid. Daarom het wonder, "ten andere".

Het ging even over God, dat onbegrijpelijk mysterie. Maar nu: "Ten andere". Daar gaan die mensjes, die eenmaal het pronkstuk van Gods vingers waren. Daar gaan ze, verwaasd, verloren, alles kwijt. De Heere kan toch, met eerbied gesproken, Zijn Heilige Geest niet weggooien. Hij kan die Heilige Geest, die met de Vader en de Zoon God is, toch niet te grabbel gooien? Daar is toch een tegenstelling tussen ons en tussen die Heilige Geest?

Ja, inderdaad! Maar nu treedt daar op die God en Mens in één persoon, Jezus Christus. Die moet je hier even bij denken. En op Hem rust de Geest der wijsheid en de Geest der kennis en de Geest des raads en der sterkte, de Geest van de veelvoudige lof. "De Geest des HEEREN Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd". En die tweede Adam, God uit God, en uit ons vlees en bloed geboren, Die heeft nooit de Heilige Geest bedroefd. Die heeft in zuchten en in danken, in worstelen, in blijdschap en in droefenis, altijd gehoord, door de Geest, naar God, naar de Vader. In al Zijn overleggingen - want God gaf Hem de Geest zonder mate - vond die Heilige Geest bij Hem dé Mens naar Gods hart, die gehoorzaamde: "Ik neig het oor, daar Ik op Zijn inspraak wacht". Hij spreekt alleen wat Hij van de Vader gehoord en gezien heeft. En de adem van de Geest is tussen die Beiden.

En nu die Heilige Geest, die op die Christus heeft gerust, van die Heilige Geest zegt de Catechismus: "Hij is ook mij gegeven". Ook mij.

Niet alleen het Hoofd van de kerk, het representerend Hoofd van al Gods uitverkorenen, maar ook mij. "Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, Die zal u in alle waarheid leiden. Hij zal Mij verheerlijken, Hij zal u indachtig maken. Hij zal overtuigen van zonde, gerechtigheid, oordeel". Daar ligt nu de bron van 'ten andere'.

Niet alleen op het Hoofd van het lichaam. Maar dat duur betaald hebbende Hoofd heeft door Zijn verdienste de weg ontsloten. Door Zijn bloed dat op de aarde is afgelopen, en dat een Bodem is waarop die Heilige Geest nu kan wonen in de kerk, in het hart.

Daarom is het zo wonderbaar. Het lijkt wel alsof met eerbied gesproken, als je het eerste en het tweede deel neemt, alsof halverwege God overstroomt, en dat is niet on-Bijbels. "Ziet de dagen komen, zegt de HEERE, dat Ik Mijn Geest zal 'uitstorten' over alle vlees. Ik zal water 'gieten' op het dorstige. Ik zal het dorre land tot staand water maken. Ik zal tot het noorden zeggen geef, en tot het zuiden, houdt niet in". Vanwege de Prijs, vanwege de Kwitantie, vanwege die waarachtige Mens Jezus Christus, die God is en blijft. Die betaald heeft.

Dat is het ondoorgrondelijke geheim, dat de Heilige Geest bij zulke ellendigen wil intrek nemen. Bij zulke verlorenen, bij zulke stofwormen, bij zulke wereldse mensen, die wereld zijn. Anders is het niet te verklaren. Anders is het toch nooit te begrijpen dat die Heilige Geest in dat bouwvallig huisje wil komen, dat wij zijn? Dat kan alleen om het offer. Om dat samen zijn, en samenwerk van Vader, Zoon en Heilige Geest.

CATECHISMUS ZONDAG 20

"Ook mij".

Weet je wat dat woordje 'ook' nog meer betekent?

Dit is ook de garantie van de eenheid van de kerk. Die ligt niet in dezelfde naam, nee. Maar daarin, dat die eenheid daarin geopenbaard is: Hij geeft de Heilige Geest aan al Zijn kinderen. Die in zichzelf dode kinderen. Hij geeft Hem.

Daarom staat erbij: "Ook mij". Dat we niet vast zouden lopen in het 'ik'. Dat we niet vast zouden lopen in de beperktheid van onszelf. Ook mij met Christus, en met al Zijn kinderen. "O zaligheid niet af te meten", ook mij met alle heiligen geschonken. Gegeven, niet verdiend, uit vrije goedheid. Hij is mij zo gegeven, dat Hij door het Woord - de Heilige Geest werkt ook middellijk - het geloof wilde werken in de harten. En dat Hij door dat Woord die Christus der Schriften dierbaar maakt.

"Een waar geloof". Christus in de eerste plaats, en Zijn weldaden. Het gaat toch ook over Adam en zijn schuld. Maar als die persoon, Adam zijnde, met hem verloren, zo zullen we ook alleen in die Persoon Christus, behouden worden, met al Zijn weldaden, wat Hij gedaan heeft. Maar die deel aan geeft, aan de vergeving der zonden, wederopstanding van het vlees, en een eeuwig leven. Maar de Persoon is één, Christus is één.

"Een waar geloof in Christus, en al Zijn weldaden deelachtig maakt". Hij geeft er deel aan. Die trouwe Huisbezorger Gods, die Heilige Geest, geeft er deel aan. Hij doet ons met al Zijn kinderen, Hem kennen als onze enige Hoop, enige Grond.

'Jezus Uw verzoenend sterven,
blijft het rustpunt van mijn hart'.

'Eén Grond heeft Christus kerk,
één Naam is onze hope'.

Omdat Hij mij al Zijn weldaden, mij met die anderen, deelachtig maakt. En het persoonlijke wonder? Ach, dat zit daarin verborgen. Paulus zegt: "Mij, de grootste der zondaren is barmhartigheid geschied".

"Mij trooste".

Troosten, waarmee?

Waarmee troost die Heilige Geest?

Met Christus!

"Hij zal het uit het Mijne nemen, Hij zal het u verkondigen". Dat troosten moet je maar uitbreiden, want de Heilige Geest is het ook Die ontdekt aan onze schuld, aan onze zonde. Bij de aan- en bij de voortgang. De Heilige Geest doet het duister opklaren, we zijn zo blind, zo blind. Maar Hij ontdekt het blind gezicht van het heidendom. En Hij troost.

Hij zegt niet alleen: "Nee", tegen mij. Want een Heiligheid der Heiligheden, een troon Gods van de aanvang af, is onze God. Daar kom jij niet in. Dat zegt Hij niet alleen. Maar die Heilige Geest neemt het van de Doper over: "Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegdraagt".

Die Heilige Geest troost de bedrukten, de ellendigen, de hopelozen, de moedelozen. De Heilige Geest gaat mee in sloppen, in kroegen. Overal gaat Zijn spoor dwars doorheen. Afgedwaalde zonen en dochters, Hij trekt ze terug. Hij doet het welbehagen

CATECHISMUS ZONDAG 20

van de Vader. Niet één daaruit zal verloren gaan, niet één!
Hij gaat onherroepelijk door!

"En Hij blijft eeuwig bij mij", zegt de Catechismus hier, zo blij; eeuwig!

Ook in de eeuwigheid zal Hij niet gescheiden worden van Zijn kerk. Van die verlost kerk. Ook in de eeuwigheid zal de Vader en de Zoon, verklaard worden als het ware, door de Heilige Geest. Door de Adem Gods vanuit het Woord.

O geliefden, daarom zal ook die Heilige Geest eeuwig geprezen worden. Hier is het nog: 'dan zou geen schaamt' mijn aangezicht bedekken,

wanneer ik steeds opmerkend' waar' geweest,
hoe die lieve Geest mij tot Uw liefde wekke'.

Maar daar zal de schaamte voorbij zijn. Daar zal God alle tranen van de ogen afwissen. En die Heilige Geest zullen we niet langer bedroeven.

Daarom: 'Aanbidt de Vader in het Woord,
aanbidt de Zoon aan 't kruis doorboord,
aanbidt de Geest uit Beiden.
Van Zijn gemeenschap, Zijn gena,
Zijn liefde en trouw, Hallelujah,
zal ons geen schepsel scheiden'.

AMEN